

Deontologia Profesiei de Psiholog

Acest **curs** prezintă **Deontologia Profesiei de Psiholog**.

In acest PDF poți vizualiza cuprinsul și bibliografia (daca sunt disponibile) și aproximativ două pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site conține 5 fișiere, într-un număr total de **60 pagini**.

Fișierele documentului original au următoarele extensii: doc.

Cuprins

1. ETICA ȘI DEONTOLOGIA PROFESIEI
 - 1.1. Etică, morală și deontologie profesională – delimitări conceptuale
 - 1.2. Teorii etice fundamentale
 - 1.3. Caracteristici ale deontologiei contemporane
2. ETICA APLICATĂ
 - 2.1. Apariția și obiectul eticii aplicate
 - 2.2. Maniere de operare în etica aplicată
 - 2.3. Specificul eticii contemporane și psihologia
3. DIMENSIUNI ETICE ALE PARADIGMEI PROFESIONALE
 - 3.1. Profesie și profesionalizare
 - 3.2. Componentele paradigmei profesionale
 - 3.3. Structura și atribuțiile Colegiului Psihologilor din România
 - 3.4. Managementul etic al profesiei
4. CODURILE DE ETICĂ PROFESIONALĂ
 - 4.1. Funcțiile codurilor de etică profesională
 - 4.2. Structura codurilor de etică
 - 4.3. Principiile de bază și reguli aferente
 - 4.4. Tipologia codurilor de etică
5. CODUL DEONTOLOGIC AL PROFESIEI DE PSIHOLOG
 - 5.1. Structura codului deontologic
 - 5.2. Principiile și regulile derivate
 - 5.3. Standarde etice generale
 - 5.4. Standarde specifice
 - 5.5. Procesul de luare a deciziei etice
 - 5.6. Codul de procedură disciplinară
 - 5.7. Declarația Universală a Principiilor Etice pentru Psihologi

Extras

1. Etică, morală și deontologie profesională– delimitări conceptuale

Termenul etică provine din limba greacă, êthos – obicei, datină, obișnuință. Sinonimul latin este cel de morală (mores – moravuri). Cei doi termeni, etică și morală, sunt utilizați, într-un prim sens, ca sinonimi, desemnând arta sau practica ce are ca scop o viață bună și fericită. Cu timpul, în filosofie ei se diferențiază sensibil, ajungând să definească fiecare ceva distinct. Termenul etică este utilizat pentru a desemna o disciplină filosofică specializată, structurată, care are ca obiect de studiu binele și valorile asociate acestuia, în timp ce morala desemnează fenomenul real al comportamentului cotidian în raport cu ceea ce este bine, vizând, așadar, dimensiunea practică; diferența este aceea între un sistem teoretic elaborat și credințele și comportamentele derivate ale oamenilor în raport cu ceea ce este bine și corect într-un anumit timp și pentru o anumită comunitate.

Operând o distincție asemănătoare, A. Pleșu (2008, p.14) afirmă că „etica are conotația unei rubrici academice și, ca atare, poate face obiectul unei profesionalizări savante. Morala este aspectul circumstanțial al eticii, etică particulară, prelucrare subiectivă a moralității generice (Sittlichkeit) de care se ocupă etica”.

Deontologia, în sens larg, este o disciplină etică aflată la întâlnirea dintre logică, filosofie și drepturile profesiei. Logica deontică stabilește relația formală, universală și necesară, dintre modurile deontologice (obligatoriu, interzis, permis, facultativ). Deontologia, în sens restrâns (profesională), reprezintă ansamblul regulilor după care se ghidează o organizație, instituție, profesie sau parte a acesteia, prin intermediul organizațiilor profesionale care devin instanțe de elaborare, aplicare și supraveghere a aplicării acestor reguli. Deontologia unei profesii stabilește normele care guvernează o anumite activitate instituțională, sub aspectul a ceea ce este interzis și permis, dezirabil și prohibitiv în comportamentul reprezentanților profesiei respective. Normele deontologice ale profesiei sunt formulate imperativ în coduri deontologice.

În încercarea de a întemeia teoretic normele codului deontologic al profesiei de psiholog (nu doar o simplă cunoaștere a lor, ci identificarea rațiunii care le fondează), vom opera mai întâi o deschidere filosofică, prin prezentarea succintă a diverselor tipuri de teorii etice, făcând distincția între eticile teleologice și cele deontologice. Vom trece în revistă apoi caracteristicile eticii și ale deontologiei contemporane, pentru ca în partea a doua a cursului, după analiza modalităților de constituire normativă a unei profesii, să ne oprim asupra structurii și componentelor codului deontologic al profesiei de psiholog. În activitățile seminariale vom încerca să identificăm diverse situații profesionale (din psihologia sportivă, militară sau din activitatea psihodiagnostică) ce ridică problema opțiunii morale, în situații conflictuale sau dilematice ale practicii profesionale, situații ce pot fi analizate în baza unor proceduri de decizie etică.

Fiind și acesta un curs de început, de căutări și ezitări, vom ameliora tematica în raport cu sugestiile și experiențele cursanților.

2. Teorii etice fundamentale

Etica s-a constituit în Antichitate, punând problema adevăratei destinații a omului. Având o atât de îndelungată istorie și un obiect atât de discutabil, evident că există o mulțime de teorii, greu de grupat. Vom încerca, având conștiința inevitabilelor limite, o clasificare elementară.

După răspunsul la problema sensului existenței umane, putem să distingem între etici ale fericirii și etici ale virtuții sau datoriei. Conform primelor, scopul suprem al omului este obținerea fericirii, conform celorlalte, scopul ultim al vieții este dobândirea virtuții prin practicarea datoriei. Eticile fericirii au fost numite și etici teleologice, căci ele ne indică scopul vieții, telos-ul ei (grecescul telos - țel, scop).

a) Eticile teleologice sunt construite, așadar, pe axa mijloc-scop. Întrebarea fundamentală pe care și-o pun reprezentanții eticii teleologice este următoarea: care trebuie să fie țelul vieții, scopul acesteia? Care este, prin urmare, cel mai mare bine pentru om (summum bonum)? Din acest motiv au fost numite (destul de echivoc) și etici ale binelui. Elementul comun al acestor etici îl constituie ideea că valoarea unei acțiuni este dată de scopul acesteia (plăcerea, fericirea, înțelepciunea). După scopul indicat în calitate de bine suprem al vieții umane, eticile teleologice pot fi grupate în etici hedoniste și etici eudemoniste.

a1) Eticile hedoniste (grecescul hedone - plăcere) consideră că scopul vieții omului este acela de a se bucura de cât mai multe plăceri, evitând suferința. După accentele puse pe trăirea plăcerii și, respectiv, pe evitarea suferinței, putem distinge în interiorul hedonismului mai multe nivele.

.....
.....
.....

Imagini din documentul complet:

Mai multe detalii se gasesc in [pagina documentului din Biblioteca.RegieLive.ro](http://Biblioteca.RegieLive.ro)